

градъ. Богданъ и Жоржета спатъ до обѣдъ въ малката стаичка на нѣкакъвъ народенъ хотелъ, обличатъ се, излизатъ и пакъ тръгватъ ржка въ ржка. На третия день паритѣ имъ се привършватъ. Богданъ си спомня за поканата на стеварда на Alsina, Жоржета се връща въ своя Hôtel d'Orient.

Жоржета изнася куфаритѣ си отъ хотела, сбогува се съ своята приятелка и болнитѣ ѝ деца и не заминава съ парахода за Бейрутъ, а се изгубва отъ пристанищната околностъ и изчезва нѣкжде изъ гънкитѣ на Марсилия. Презъ следната седмица Богданъ случайно я срѣща още веднажъ. Той е получилъ вече билетъ за пжтъ, параходътъ за Цариградъ и Бургасъ тръгва следъ нѣколко дни. Жоржета си устоява на обещанието и идва на пристанището да го изпрати. Придружава я низичкъ, чисто избръснатъ сержантъ, който дискретно се отдѣля настрана и чака тѣ да се раздѣлятъ.

— Знаешъ ли, Богданъ, — смѣе се Жоржета, — знаешъ ли, колко се радвамъ, дето те виждамъ пакъ?

— Жоржета, какво ще правишъ въ Марсилия? За Бога, защо не се побереешъ въ твоя роденъ градъ!

— Кжде да се прибера?

— Замини за Бейрутъ. Повървай, тамъ ще ти е най-добре.

— Бейрутъ? . . . — отглася машинално левантинката. — А какво ще правя въ Бейрутъ?

Той я моли за адреса ѝ, за да ѝ се обади. Но тя вдига рамене.

— Нѣмамъ адресъ. Пкъ и защо ли ти е!

И все пакъ, когато параходниятъ звънецъ довършва ситнитѣ си удари и барабанитѣ шумно прибиратъ тежкитѣ вжжета, тъмната левантинка при-